

llum pública que nombrosos caps de la Guàrdia Civil s'han enriquit amb les contractes a dit i els fons reservats.

El ministre Belloch ha ordenat investigar tots els guàrdies vinculats a concessions d'obres, ha reorganitzat a fons els serveis d'espionatge i pretén reduir el personal de la direcció general de la Guàrdia

Civil, entre el qual hi ha els 500 agents adscrits al CESID –servei d'informació de l'exèrcit– alhora que busca una manera digna de retirar Galindo de la caserna d'Intxaurrondo. Tot això ha creat un gran malestar entre tots aquells que van treballar amb Roldán.

Belloch prepara també la reintegració

dels membres del Sindicat Unitari de la Guàrdia Civil, que foren condemnats per sedició fa uns quants anys, per demanar drets sindicals i la desmilitarització del cos. I és que és evident que la disciplina militar va afavorir Roldán per cometre tots els delictes dels quals ara és acusat.

Xavier Rius Sant

La frontera del sud

El segrest d'un avió algerià, que va ser desviat cap a l'aeroport de Palma, posa en evidència, segons Josep Melià, la situació geoestratègica de Mallorca.

Durant anys, els millors analistes han promogut la idea d'unes Balears que servissin de pont i lloc de trobada entre Europa i Àfrica. Fa un lustre era visible que el procés s'havia iniciat. Palma sempre era plena de compradors algerians, vestits amb la gil-laba, fent *shopping* amb la mateixa desesperació que els espanyols que van a Nova York. S'imaginà fins i tot una gran Universitat del Mediterrani. El diumenge 13 de novembre, Mallorca va despertar amb la xafogor de descobrir que la geopolítica sempre passa factura.

Tan a la vora d'Àfrica com d'Espanya, Mallorca, tot i un llarg passat d'amors i desamors, ha fet el possible per oblidar la frontera del Sud. El que fou la província oriental de l'Al-Andalus ha anat esborrant els signes de la seva vinculació al Magrib. Endebades poden recordar els historiadors que als segles XIII-XV el nord d'Àfrica era un seguit de consulats i oficines comercials mallorquines. O que la nostra gran literatura ve determinada per la doble esquizofrènia d'un Llull presumptament martiritzat per voler convertir els moros, i un Anselm Turmeda convertit a l'islamisme i venerat encara com a sant a Tunísia. Tot això al costat de fets que sovint s'obliden o es magnifiquen. Com que els recs de Banyalbufar o de l'Horta de Cubelles (Pollença) continuen amb els sistemes d'irrigació àrab, que a la pagesia es mantenen vives moltes paraules d'origen morisc, cosa que té la

seva rèplica en la toponímia i en molts de cognoms familiars, que coses que es reputen tan mallorquines com la roba de llengües, el tumbet i el trempo són plats que hom pot trobar a Síria o al Marroc i altres coses per l'estil.

JOAN CELIÀ

L'avió segrestat per un grup d'algerians, a l'aeroport de Son Sant Joan. El fet va mantenir en alerta Palma tot un dia.

I tanmateix, a la frontera del Sud hi ha problemes. És clar que ací no arriba el drama humà dels immigrants il·legals que creuen l'estret de Gibraltar amb les seves xalanes. Gibraltar, pels mallorquins, encara és la meca del contraban del tabac i de la picadura Jorge Russo. Vull dir que és una realitat més positiva que un colonialisme que ferí cap sensibilitat. Però la gent ja no es consola pensant que Tarifa o Algesires estan més a prop d'Àfrica. "Estem a la vora del volcà del fonamentalisme àrab", diuen una vegada i altra els comentaristes de ràdio tot donant les notícies del segrest.

Després d'una etapa romàntica (les llegendes populars, els poemes de Costa sobre "la gerreta del captiu" i altres signes del temor als pirates), un cop que el capità Barceló neteja la Mediterrània de sarraïns invasors, comença l'etapa de nacional-ca-

tolicisme i patriotisme barat a costa dels moros. Es volia substituir el fet de la catalanització de les Illes per la cristianització i la reincorporació al món europeu. El simulacre de "moros i cristians" (Pollença, 2 d'agost) era un exaltat "mesclat" (nom d'una barreja de licors que produeix una eufòria incontenible) entre el fervor i l'agnosticisme. Però quan la pàtria de Joan Mas i la del pirata Dragut s'agermanaren semblava que començava una etapa de germanor, cosa que el folklor popular ja havia avançat (els moros de Moreria de les cançons, no volen anar

amb un guitarró i en lloc d'espases i llances volen música i amor). Però a mesura que això significava que les platges del sud, i les de Turquia, s'erigien en competidores del nostre turisme molts verens en el fonamentalisme islàmic (com en la guerra dels Balcans) una font saludable d'atractiu turístic. I aquest és el somni que el 13 de novembre saltà pels aires. Ara tothom és conscient que el perill, que encara no ha revelat la seva forma real, és a la vora. Els segrestadors es limiten a dir que prefereixen la presó a Espanya que anar a lliure per Alger. I la gent, simplement, no s'ho empassa.

Josep Melià